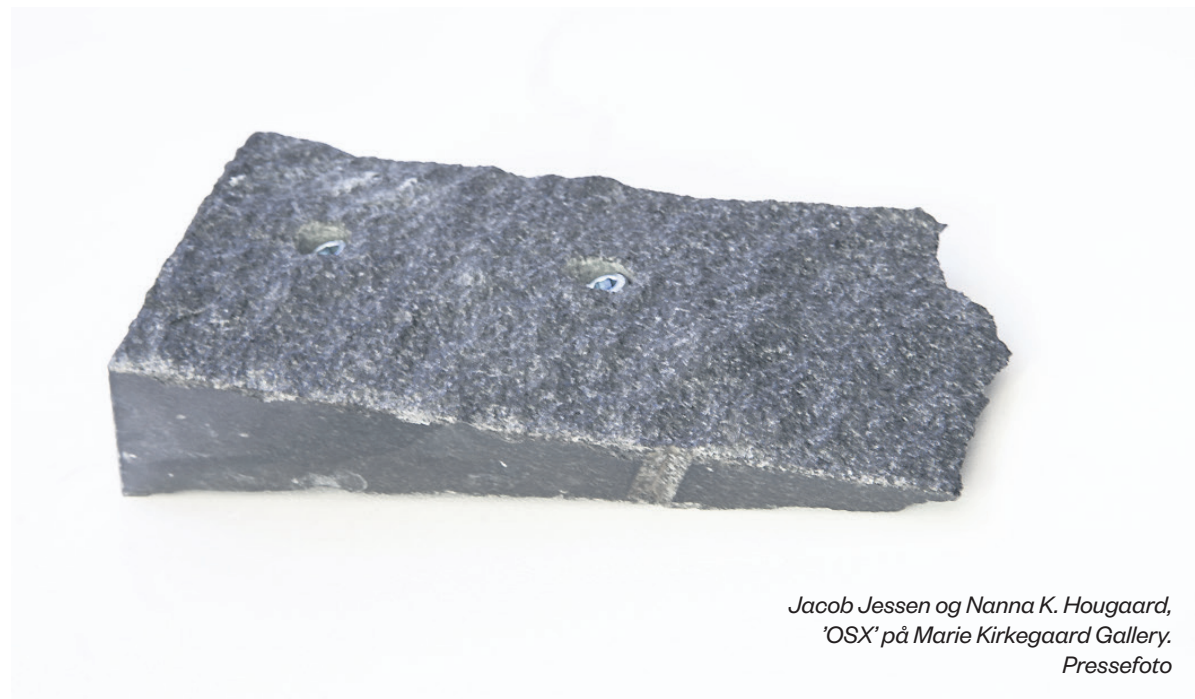

Julie Lænkholm, 'Omsorg'
på Galleri Nicolai Wallner.
Foto: Anders Sune Berg

Jacob Jessen og Nanna K. Hougaard,
'OSX' på Marie Kirkegaard Gallery.
Pressefoto

Sif Itona Westerberg, 'House of
Dionysus' på Gether Contemporary.
Foto: David Stjernholm

Nils Elvebakk Skalegård og Nanna
Riis Andersen, 'You hide it so well'
på SIRIN Copenhagen.
Pressefoto

Ny samtidskunst ligner til forveksling fortidslevn

Der går en rød tråd af myter om liv og død igennem efterårets udstillinger. Informations udsendte kunstnævner er taget på gallerirunde i København til ferniseringer for samtidskunst, der sætter historien stævne med dødedans og pangfarver

Af Bodil Skovgaard Nielsen

Det er en regnfuld fredag eftermiddag, og jeg cykler ned ad H.C. Ørstedsvvej med en følelse af at være vågnet op fra en lang søvn. Byen dufter frisk og mineralisk, som når man graver i våd jord om foråret og næsten kan dufte trangen til at spire.

Jeg har lagt en rute, der går fra Vesterbro over Frederiksberg, så til Indre By og videre til Nordvest. Her ligger en stribe af københavnske kunstgallerier, hvis udstillings-sæson er skudt i gang.

Jeg har ikke ligget i hi en hel vinter, faktisk er sommeren kun lige overstået, der er lang tid til forår. Alligevel er det, som om der er noget, der vågner og vokser i undergrunden. Det er jeg ikke den eneste, der har opdaget – og der står

da også en kødrand af smarte, sortklædte mennesker med gindrinks og cigaretter, da jeg ankommer til galleriet Gether Contemporary i Kødbyen.

Egentlig skulle man tro, at vi var på en arkæologisk ekspedition og ikke til fernisering for ny samtidskunst. For kunstneren Sif Itona Westerberg (f. 1985) har hængt noget så gammeldags som relieffer op på kraftigt påskegule vægge i rummet, vi står i.

Relieffer! Altså den slags, man ser på British Museum, tvstjålet fra Athen. Halvvejs skulpturer, halvvejs tegninger.

Selv om værkerne i »House of Dionysus« ved første øjekast ligner antikke, græske friser, er der noget hypermoderne på færde.

En leopard har fire forpoter i stedet for to. En kvinde holder en flammende pokal, der spyer slange-

hoveder i stedet for ild. Figurene danser og spiller fløjte, men med fingre der ligner lange orme. Reliefferne er sirligt håndskårne, og metoden står i skarp kontrast til motivet, der er så vanskabte, at de ser helt genmodificerede ud.

Westerberg arbejder i gasbeton, et billigt materiale fra byggeindustrien. Tæt på består materialets struktur af bittesmå huller, der gør de ellers massive relieffer ganske porøse. »House of Dionysus« tager sit navn efter den græske gud for vinen og ekstasen, men hos Westerberg er der noget mere foruroligende på spil. Festen tenderer en slags dødedans, og lysten kammer over i et alt for voldsomt knepperi.

Det er den drift mod afgrunden, der gør Westerbergs værker dybt interessante og næsten klimakritiske med deres muterede, ødelagte kroppe. I det solgule galleri bliver fortidens løssluppenhed en uhyggelig advarsel til fremtiden.

Af ler er du kommet

Udenfor er det begyndt at regne, men Westerbergs gult indrammede mytologi klæber sig fast til nethinden som et vaskeægte lyspunkt.

På timer senere på galleriet SIRIN på Frederiksberg, et ganske

lille sted, er 'klæbrig' også kodeordet. Her kan man se skulpturer af den norske billedkunstner Nils Elvebakk Skalegård (f. 1983), der laver små anretninger i ler, lige store nok til at jeg får lyst til at give dem kram. Det ligner halvferdige trofæer eller væsner, der ikke burde være kommet ud af livmoderen endnu.

En lerformation har fået en grillhandske slynget over sig. En anden har fået et kikset simillistensarmbånd til pynt. Skulpturerne er skrøbelige og deforme, og de vækker en særlig, moderlig fornemmelse i mig.

Leret er bundet til jorden som fedt til en krop hos Elvebakk Skalegård. Det er næsten ubehandlet, den formende hånds aftryk er stadig synlig, og så er der små tegninger indprentet i skulpturerne. Det er tegninger af ansigter, lightere, solbriller, og de er prikket ind i leret med nåle – som dybe tatoveringer i deres kød.

Den måde, materialet ser ud til at komme lige fra undergrunden, minder mig om noget ubevidst, der rasende og råt bruser op til sindets overflade. Værkerne er en del af en større skulpturgruppe med titlen

Just a restless feeling (2013-), og de er virkelig rastløse, fanget mellem

deres jorddyb og de ting, de måske kunne formgives videre til. Som små revolutioner gået i stå.

Amputerede håndværkere

Det virker med andre ord, som om en række fortidslevn trænger sig på denne fredag aften. Som om både Sif Itona Westerberg og Nils Elvebakk Skalegård søger ned i dybderne for at grave det frem, som de ikke kan bevæge sig videre uden. De arbejder med materialer og motiver, der kommer fra mulden – enten fordi det dukker op som oldtidsfund og gamle guders formaninger, som hos Westerberg, eller fordi leret er så jordbundet og ubehandlet hos Skalegård, at det nærmest kræver at få nye former.

Denne søgen ned i historien og undergrunden fortsætter hos en af den danske kunstscenes sværvægtene, installationskunstner og professor på Trondheims kunsthøgskole, Jacob Jessen (f. 1976). Han udstiller hos Marie Kirkegaard Gallery.

Han har hængt håndværkerstil-ladser og tømrerstiger på den forkerte led, så de nu svæver. Sådanne stopper de med at være praktiske og bliver pludselig geometriske objekter, som minder om Ib Geert-

sen og Robert Jacobsens mobiler. De sorte, tunge stiger hænger i en magenta farvet line af den type, man bruger til bjergklatring. Det er virkelig frækt på bondagemåden. Det sorte og det skærende pink i kontrast.

Rummet er badet i blåt lys af den type, der gør, at jeg ikke kan sove, fordi jeg kigger for meget ind i min iPhone før sengetid. Den blå farve har kunsthistorisk været knyttet til melankoli og uendelige oceaner, og nu symboliserer den altså skærmgenerationens søvnløshed. Igen dukker noget op fra undergrunden. På en væg hænger klatregreb af granit, men ved nærmere eftersyn er de stumper af gravsten. Nogle af dem med halvferdige indgravninger. Som om de døde nægter at blive i jorden. Jessen gør det dødsdomte og det kinky uløseligt forbundet. Det kunne nemt være blevet referencemættet og tungt – men jeg er blevet så godt lokket af farver og billedet så godt, jeg nægter at hoppe lige ned i den underverden, der kommer fra.

Tidstypisk uld

Helt tung af fortidslevn kan jeg lige nå de sidste solstref hos Galleri Nicolai Wallner i Nordvest.

Her udstiller Julie Lænkholm (f. 1985) uld- og silkemalerier. Kunstneren har spændt naturfarvet silke over blindrammer og fæstet små klumper uld. Værkerne når hele spektrummet af pastelfarver rundt. Nogle gange ligner de impressionistiske blomsterbuketter, andre gange celledelinger. I et ret skønt værk, der forestiller en undervandsscene, bevæger uldtrådene sig let, når et vindpust går gennem galleriet. Det ligner, at billedets fiskesteme får luft under finnerne.

Lænkholm arbejder med blødhed, både materielt og motivisk. Udstillingen hedder *Omsorg* og føles virkelig som et varmt kram. Teknikker som naturfarvning og filt – og tekstilkunst i det hele taget – peger mod kvindelige fællesskaber og traditionelt kvindeligt (og undervurderede) kunstformer som vævning og strik. Det er en kunstform, der i disse år oplever en renaissance. For eksempel i Ragna Braases vævede strukturer eller hos yngre kunstnere som Hannah Heilmann, Astrid Svangren og Gudrun Hasle, der alle arbejder med broderi og stof.

Lænkholm knytter sig til et tungt historisk forlæg, men på en bekymringsløs måde, jeg ikke har set andre steder denne fredag. I brochuren

står der, at udstillingstitlen også kan læses som »om sorg«. Sorgarbejdet er dog lidt svært at få øje på i al den pragt af skinnende silke, der virker så ubesværet og let. Lænkholm bruger gamle teknikker til at skabe værker, der er hypernutidige i pastelfarver og blomstermotiver, og på den måde løsriver de sig fra historien. Det er tidsløst på en meget tidstypisk måde.

Min fredag aften slutter i skarp kontrast til det sted, den begyndte. Der var hor, druk og død hos Dionysos i gravkammeret. I Lænkholms værker er historien opbyggelig, lys og let.

bsn@information.dk

Sif Itona Westerberg, 'House of Dionysus'. På Gether Contemporary til den 26. september. Nils Elvebakk Skalegård og Nanna Riis Andersen, 'You hide it so well'. På SIRIN Copenhagen til den 19. september. Jacob Jessen og Nanna K. Hougaard, 'OSX'. På Marie Kirkegaard Gallery til den 26. september. Julie Lænkholm, 'Omsorg'. På Galleri Nicolai Wallner til den 24. oktober

MØD INFORMATION PÅ
**KLIMA
FOLKE
MØDET**

DU KAN BLANDT ANDET OPLEVE

Peter Møllgaard fra Klimarådet i samtale med Michael Thomsen fra Aalborg Portland og Connie Hedegaard fra Concito i samtale med Frederik Sandby fra Klimabevægelsen.

Journalisterne
Jørgen Steen Nielsen
og Martin Bahn modererer
Informations debatter.

3. - 5. SEPTEMBER 2020

SE HELE PROGRAMMET
OG KØB BILLET PÅ
BUTIK.INFORMATION.DK

Information

KLIMA
FOLKE
MØDET